

ಮುಸಲಿ ಇದೆಯಲ್ಲ...
ಅವುಳ ಬಾಯಿ, ಮುಕ್ಕು,
ಕಣ್ಣುಗಳಿಗೆ ಒಂದೀಟು, ಅಂಗೇ
ಬಾಡಿ ಉದ್ದೂ ಒಂದೀಟು ಆಕು.
ನೆಮ್ಮದುಕೆ ನಿದ್ಧೆ ಮಾಡ್ಲಿ' ಎಂದು
ನುಡಿದು ಆಚೆ ನಡೆದುಬಿಟ್ಟ. ರಂಗಜ್ಜಿ
ಮೊಮ್ಮೊಗನ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿದಳು.
ಕಣ್ಣು ಮಂಜಾಗಿತ್ತು. ಅಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ
ಕಾಣಿಸಿದ. ಆ ಅಸ್ಪಷ್ಟ ಚಿತ್ರ ಅವನ
ಅಪ್ಪನಂತೆಯೂ ತಾತನಂತೆಯೂ
ಕಂಡಿತು. ಮತ್ತೆ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು
ಹಣೆ ಮೇಲೆ ಕೈ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಳು. ಕುಸುಮ ಹಳೇ
ಪುಸ್ತಕದ ರಟ್ಟನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ತನ್ನ ಮುಖದ
ಮೇಲೆ ಬೀಸುತ್ತಾ ನೋಣಗಳನ್ನು ಓಡಿಸುತ್ತಿರುವುದು
ಹಿತವೆನಿಸಿತು. ಬೆಳಗ್ಗೆ ಬಿಸಿಲೇರಿ ಸೆಕೆ ಅನಿಸಿದಾಗ
ರಂಗಜ್ಜಿಗೆ ಆಚೆ ಹೋಗಬೇಕೆನಿಸಿತ್ತು. ಆಗ 'ಲೇ ಬಾಸ್ಕರ
ಯಾಕೋ ವುಡುಕಾಗ್ಗಿದೆ. ವಸಿ ಆಚೆ ವರಂಡಾನಾಗೆ

ಸಾಗಿಸ್ತ, ಗಾಲೀನಾರ ಆಡ್ಲಿ. ಲೇ... ಬಾಸ್ಕರ'
ಎಂದು ಕೂಗಿದ್ದಳು. ಭಾಸ್ಕರ ಟೀ ಕುಡಿದು
ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತೇ ಇದ್ದ. ಸುಶೀಲ ಮತ್ತು ಕುಸುಮ
ದಿವಾನವನ್ನು ರಂಗಜ್ಜಿಯ ಸಮೇತ ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು
ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಪಡಸಾಲೆಗೆ ಸಾಗಿಸಿದ್ದರು.

ಅವಳ ಚಲನೆ ನಿಂತು ಬಹಳ ದಿನಗಳೇ
ಆಗಿತ್ತು. ಮೈಯಲ್ಲಿ ಒಂದಿಷ್ಟೂ ಕಸುವಿಲ್ಲದೆ
ಹಾಸಿಗೆ ಹಿಡಿದಿದ್ದಳು. ಸಾಕು ಮಗಳು ಸುಶೀಲ ಈ
ಮೊದಲು ಒಂದೆರಡು ಕಡೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ
ತೋರಿಸಿದ್ದಳು. ಎಲ್ಲಾ ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಿದ್ದು ವೈದ್ಯರು
'ಮೂಳೆ ಕ್ಯಾನ್ಸರ್... ಬಹಳ ದಿನ ಬದುಕುವುದಿಲ್ಲ.
ಹೆಚ್ಚೆಂದರೆ ಮೂರುನಾಲ್ಕು ತಿಂಗಳಷ್ಟೆ' ಎಂದು
ಹೇಳಿದ್ದರು. ಸುಶೀಲಳಿಗೆ ಮತ್ತೆಲ್ಲಾದರೂ ದೊಡ್ಡ
ಆಸ್ಪತ್ರೇಲಿ ತೋರಿಸೋಣವೆಂದೆನಿಸಿತ್ತು. ಆದರೆ
ಗಂಡ ಕೃಷ್ಣಾರಡ್ಡಿ 'ಸುಮ್ಮೆ ದುಡ್ಡು ವೇಸ್ತು. ಉಳಿಯಲ್ಲ
ಅಂದ್ಯೇಕೆ ಮತ್ತೆ ತೋರೋದೇನು. ಬುದ್ಧಿ ಇಲ್ಲ ನಿಂಕೆ.
ಕಾಸೇನು ಅವುಳಾಕಿರೊ ಮರ್ಪಿಂದ ಉದುರುತ್ತಾ...